

Hamletule

de ioan peter – pit

...mă cheamă Hamletule, te superi ? Când mama era însărcinată cu mine a avut poftă de film și tatăl meu a invitat-o la „Viva”, unde rula „Hamlet” cu Melghipsonu’. A plâns. Tata a dormit tot filmu’ da’ mama a plâns, ș’-a zis că numele lu’ ăla micu’, adecă-al meu, să fie ca al băiatului pe care-l juca Melghipsonu. Adecă, Hamletule. Tatălui meu i-a sărit muștarul : „fugi de-aici albineașo, ce nume-i ăsta ? De ce să nu îl cheme Roky...Gladiator...Matrix !? Sunt atâtea nume frumoase. Măcar, Supermanule .” Da’ mama: „ n’ț, nu se poate, pen’ că Hamletule e nume de erou deosebit și gata.” Te pui tu cu mama?

Fratele meu, Horațiule, e la Germania, vorbim des pe mobil. Comunicăm, cum s-ar zice. Este frate care nu vorbește cu alt frate de-al lui, nu „comunică.” Dar noi nu suntem așa. Mi-a spus că acolo, la ei, la Germania, se produce, nu se fură ca pe la noi : „, fiecare german produce de șapte-opt ori mai mult decât are el nevoie”. L-am întrebat de ce produce atât de mult „germanul”? De ce nu face numai cât are el nevoie? Fratele meu nu știa nimic despre asta, dar se interesează, și dacă află ceva, îmi „comunică.”

Bunicu’ nostru a fost primul care a produs la Germania. El ne-a povestit că în drum spre Germania a trecut pe lângă lagărul ăla mare...Șviț¹. Plângea iarba cu lacrimi tricolore, plângea de jalea românașilor noștri arși de vii în cuptoare. Bunicul s-a necăjit mult, și când a ajuns într-un orașel de la Germania s-a răzbnat pentru ce le-au făcut-o românașilor noștri de-a ajuns și firul ierbii să plângă cu lacrimi tricolore : a intrat în primul magazin și i-a ras pe nemți de bijuterii, de coloniale, de electronice... De ce s-a mai putut.

Mama a fost învățătoare în cartier. Tata punea burlane la școală. Era cel mai bun meseriaș, zis și „împăratule”. Pe bune, fără vrăjeală. A zărit-o pe mama prin geam, cum sta plictisită la catedră. L-a strâns ceva în coșul pieptului, l-a ars la inimă. A sărit de pe scară - așa zicea el, eu nu cred - a rupt o narcisă din stratul școlii, a intrat în clasă și i-a dat floarea mamei:

Tati : Ești bestială, vrei să fi a mea ?

Mama : Chiar și dacă mai am un copil !?

Tati(*mirat*) : Hai să mori tu...!

---

¹ Șviț – muzeul lagărului de concentrare de la Auschwitz(nota autorului)

Mama : Da, are trei ani, îl cheamă Horațiu, pricepi? Altfel nu mă mai prindeai tu pe mine pe-aici prin cartier. Acestea fiind condițiile date, nu ai decât să „cugeți”.

Tati : Merge.(*aplauze*)

Bunicul meu a fost burlănaș, tatăl meu adevărat a fost burlănaș și el, da' unchiul meu a fost cel mai mare burlănaș. A făcut înțelegere cu mama cum să scape de fratele lui, adică, de tatăl meu adevărat . I-au tras scara de sub picioare pe când puneau împreună burlane la casa poporului. L-au găsit mort în grădina lui Nicolae.

Eu nu sunt împăcat cu moartea lui. Mai cu seamă că mama s-a măritat rapid cu unchiul meu. A făcut nuntă mare pe lacul Snagov, a cântat Cristofor Marlău-copilul minune. Au avut mulți invitați : mai întâi, fratele meu vitreg Horațiu de la Germania, Ofilica-o verișoară de-a noastră, soră cu Laertu' - alt văr de-al nostru, unchiu' Riciard cu domnița Margareta și Hanuca, poreclită „Ledi”, văru' Romeo cu Juleta lui, Mercuțio, Tibalt – bătaușul, cu prietenii, Otelo și Desdeamonea conduși de văru' Iago din Mauritania, tot clanu' Henric și cunoscuții lor, unchiu' Timon din Grecia...Mirii se plimbau cu vaporu'. Mama îl săruta mios pe unchiul meu și îi șoptea : „iri-iri-irinel”. Eu suspinam.

Îl visam mereu pe tatăl meu - cel adevărat - cum se perinda, alb la față, prin casa poporului și-mi spunea : „Hamletule, Hamletule, nu te încrede-n mama ta că-i o „curvoane” nemernică. Și nici în fratele meu să nu te-ncrezi, că el...”- aici mi să gătuia visul de mă trezeam din somn tulburat și-întristat foarte. Lacrimi amare vărsam în fiecare noapte de greutatea destinului meu. „Și nici în fratele meu să nu te-ncrezi, că el...” Visul meu se sfârșea întotdeauna înainte de întreaga mărturisire a nefericitului meu părinte.

Ce mă sfătuiește bunica mea, Geneva, dacă mă vede mai mereu foarte abătut. Să călătoresc la mama Suedia, cea mai mare prezicătoare, și să-i fac rugare să-mi dea-n cărți de pricina morții tatălui meu cel adevărat. Când a auzit mama Suedia că eu sunt nepotul Genevei m-a îmbrățișat, și m-a primit bucuroasă în cabinet fără programare. Am pus pe masă o hârtie de-o mie ca să se lege cartea, da' nu s-a arătat nemic.

Două mii, tot nemic. Am trecut la cafea, la bobi, la oglindă. Nemic. Atunci, Suedia, a făcut o strigare către bonux, marele spirit al magiei albe, care a sfătuit-o să pogoare globul de cristal din pod. Am pus cinci mii, și mi s-o arătat în globul de cristal...clar ca lumina ochilor, să mor otrăvit dacă vă mint... mi s-a arătat cum tatăl meu adevărat își doarme liniștit somnul la umbra casei poporului, iar fratele lui, spurcatul, unchiul meu, se strecoară-ncet și-i toarnă un căzănel cu acid de baterie într-o ureche. Nici vorbă de tras scara. Aha !

Sfârâiau creierașii lui ca artificiiile la nunta mami' pe lacul Snagov: „iri-iri-irinel.” PTIU. Atunci am scuipat pentru cea din urmă oară în viață. Mie nu-mi face plăcere să scuip, este băieți cărora le place să scuipe când coboară din mașină, dar pe noi nu ne-a lăsat mami, ne-a învățat multe lucruri bune, mereu lăcrămez când mi-amintesc de vremurile frumoase petrecute împreună cu tatăl meu adevărat „împăratule”.

L-am sunat pe Horațiu, fratele meu bun de la Germania. I-am povestit toată durerea mea. El m-a sfătuit să-l invit pe rege, și pe mămica la un „tereatru.” Ar fi acolo, la „tereatru”, o poveste care se aseamănă cu moartea ciudată a părintelui meu adevărat. Dacă a' să simt că regele e tulburat, atunci pot să fiu sigur că el e făptașul. Cu mama n-am avut probleme, mereu e fericită când iese afară din casă. M-a întrebat dacă prestează Melghipsonu'. Nu cred, pe afiș era trecut Zoltanlovaș, lord-of-ringu' local. Cu tatăl vitreg mi-a fost mai greu. S-a tulburat chiar când l-am invitat la „pestacol”. Nici în vis nu vrea să poftască la „tereatru”. Se ia de mine : „auzi, cum ți-a putut trece prin gând o așa mare rușine pentru mine și pentru tot neamul meu de burlănași, să mergem la teatru ! Teatru, nu ? Parcă așa e corect. Regele la teatru ! Rușine !” Tot el, după o vreme : „...dacă asta te poate face un pic mai fericit decât ești, mergem, dă-l în mă-sa. Măcar am să te văd mai vioi de azi înainte.”

La ...teatru... n-a înțeles nimeni nimic, tatăl meu vitreg a dormit toată piesa, cu capul sprijinit de pereții lojei de-i curgeau balele pe catifea. Mămica l-a ținut de nas să nu sforăie. Iar eu m-am adâncit și mai mult în tristețea mea. Bunica mea Geneva, mă vede că iar suspin și-mi zice să plec urechea la baba : „...totdeauna când ești foarte abătut să cânți. Asta ușurează, golește inima de răule. Se-adună sânge rău, acolo, la inimă, și-i periculos. Poate să te ia boala cea rea, să te mănânce paralizia, ori să rămâi amărât pe viața ta, toată”. Cânt :

*Dedicație : pentru toți acei care nu au tati original
și pentru aceia care au ceva
de-împărțit cu mami lor, cea adevărată*

Supărat, supărat îs iarăși Doamne, supărat
Că mama me' pe tatăl meu l-o terminat
Supărat, supărat îs, cum să nu fiu supărat
Că l-o-ngropat rapid ș-apoi s-o măritat.

Dintre-atâtea rele-n lume, să fi supărat anume...

Năcăjit, năcăjit îs iarăși Doamne, năcăjit
Di ce? Că șade mama-n brațe la iubit
Năcăjit, năcăjit am fost și sunt și voi mai fi
M-au trădat unciu' și precenii.

Dintre-atâtea rele-n lume, să fi năcăjit anume...

Așa cânt și mă suspin noapte de noapte, numai dalele din curtea vilei noastre cunosc durerea mea. Mă vede unchiul meu și-mi face semn să m-apropii, sigur are să-mi propună ceva oferte de-îmbunare: „Hamletule, Hamletule, nu mai fi amărât. M-am gândit la posomorala ta și vreau să-ți fac bucurie cu un scuter. Să-i spui tatălui tău care te iubește: ce fel să fie, de uscat ori de apă?”

Hamletule : Nu vreau scuter, domnule.

Tatăl vitreg : Hamletule, Hamletule, poate că vrei Harleidavidsonu și eu n-am știut ?

Hamletule : Nu vreau Harlei, domnule.

Tatăl vitreg : Hamletule, Hamletule, vine vremea să pleci la facultate, și tu, încă n-ai jeep?!

Hamletule : N-am nevoie de jeep, domnule.

(Explicație : la noi, cea mai mare înjurătură este atunci când faci pe cineva: „domnule”. O dată, hai, de două ori, mai merge. A treia oară, e prea mult.)

Tatăl vitreg(*urlă, tunete și fulgere*) : Te pomenești că vrei Hamăr !?

Hamletule : Îhî, Hamăr vreau.

Tatăl vitreg(*criza e pe sfârșite*) : Nu pot să-ți dau Hamăr, numai atunci când am să te văd de mână cu aleasa inimii tale călcând pragul bisericii la sfânta cununie. Când a' să ieșiți de la sfânta liturghie a' să urcați în Hamăr, și valea!(*aplauze*)

Mi-am făcut plan cum să pun mâna pe Hamărul părintelui vitreg. Pe când mă gândeam de unde-aș putea rostui o mireasă de ocazie, trece prin fața mea verișoara Ofilica c-un buchet de zambile-n mâni pentru dirigintă semn că s-a sfârșit anul școlar. Știam că nu mă place, eu nu pun mâna pe carte ca fratele meu, Horațiule. Geaba mă străduiesc să-i țin calea Ofilicăi, nici nu se uită la mine. Nu „comunică”.

Câteva zile mi-am făcut de lucru pe lângă iatacul fetei. Mă găseam mereu cu-o carte-n mâni în drumul ei. Am avut noroc de vreme bună, dacă ar fi plouat mai stătea cucu' la

poarta ei cu litere-n brațe. Citeam adânc, nici măcar nu-i puteam răspunde la salut. Nu crezi că odată se oprește și mă întreabă :

Ea : Ce citești?

Eu(*misterios*) : Cioran. Pe culmile disperării.

Ea : Și nu te-apasă?

Eu : Puțin. Vrei să fii mireasa mea? Cât costă ?!

Ea(*superioară*) : Mireasă, decât ? S-a făcut. Dacă încerci și altceva te pleznesc de nu te vezi! Și fi mai grijuliu cu detaliile, puișor. Ții cartea invers.(*suspans*)

Mă visam cu Ofilica-n Hamăr, plutind noaptea pe străzile iluminate „a giorno” de primarul nostru. Dar năluca tatăl meu adevărat nu-mi da răgaz de liniște. Se ținea după mașină și urla: „Nemernicule ! Blestematele ! Rușine ! Te-ai dat de partea dușmanului meu de moarte, cel ce m-a ucis, și-acum își găsește alinarea în brațele pistruiate-ale mamei tale. Te-ai lăsat cumpărat, câine, cu un amărât de Hamăr, și nu-ți pasă că viermii mănâncă din creierii tatălui tău ?! Nu m-aș mira să te văd mâine-poimâine cu „curvoanea” de mumă-ta-n brațe. Răz-bu-na-re, răz-bu-na-re !” Așa striga din toate puterile, iar din ureche îi ieșea un firicel de fum verzui.

M-am socotit că e numai diavolul care îmi apare în vis sub înfățișarea tatălui meu adevărat pentru a-mi distruge toate eforturile de integrare în noua familie, de aia, o vreme nici nu mi-a păsat de ocara lui din vis. Ce-i drept eram ocupat și cu pregătirile de nuntă, nu găseam un teren mai măricel să pun piatra de fundație pentru garajul unde avea să odihnească Hamărul promis de tata’ meu vitreg.

Cu o noapte înainte de nunta mea cu Ofilica s-a întâmplat minunea, prima arătare a părintelui meu dus. Până în acea noapte îmi apărea numai în vis. Ofilica era în camera ei, proba rochia de mireasă. Aramani. Eu eram în chioșc, în curtea vilei și mă socoteam dacă să mai joc un „luxor” , două, înainte de culcare sau nu. (*strănută*)Pfui, s-a răcorit băga-m’-aș pula! M-am hotărât să joc un „luxor”² mic și la somn. Mâine aveam să mă cunun. Dar un vânt se porni să bată năprasnic prin buxuși. Curtea vilei se umplu rapid de un fum verzui. Ce naiba ? O arătare se furișează prin spatele cuptorului de făcut pârjoale către băncuța unde ședeam înmărmurit. Când se apropie mai bine de chioșc, deslușesc silueta tatălui meu cu tărtăcuța pe jumătate mâncată de viermi. În mâna dreaptă, cu-o jumătate de cârnat „crenguța” rămas nemâncat atunci, înainte de-a muri, și-o săbiuță ninja-n mâna stângă...

---

² luxor – joc computerizat, ceva cu mormintele faraonilor egipteni

...umbra, vorbește: „Fiul meu, grea mi-a fost calea până la tine, dar și mai greu îmi este să te văd cum te gândești la însurătoare în loc să-ți răzbuni tatăl blestemat să bântuie veșnic. Nu faci altceva decât să te gândești la darul înveninat al celui ce m-a luat de lângă voi. Nu voi avea liniște, nici pace, până nu voi fi răzbunat. Ajută-mă, dragul meu, drag. Nu întârzia și nu lăsa poftele să-ți înmoaie bărbăția. Ia această sculă...”- îmi întinde săbiuța -,... îl vei găsi pe rege singur în dormitor, ș’-adio Gringo ! Fă ca bietul tău tată să-și poată dormi somnul cel de veci în liniște, pace...am nevoie de pace, am atâta nevoie de liniște, de somn, e nevoie de pace între popoare, de armonie, de înțelegere...” și încep să se tânguie, să se văicărească într-un mod dureros de cumplit. Tati, tati, tati, tati!

Pe când să-l îmbrățișez, dispăru, ș’-odată cu el și fumul verzui. Vântul se potoli ca prin minune. Nu știu cât să fi zăcut în nesimțire. Când m-am trezit din leșin săbiuța „ninja” lucea pe măsuță, fix în dreptul meu. Am apucat-o hotărât de mâner și hai, încet-încet, spre iatacul tatălui vitreg să curm odată povestea asta, ș’-odată cu ea, toate suferințele și necazurile ce o însoțesc.

Pe nemernic l-am găsit în hol, se ruga la icoana făcătoare de minuni, aia care aștepta să fie vândută-n Franța, dar încă nu se arătase nici-un client potrivit... Nu contează. Am ridicat săbiuța...Nu pot să-l rad din prima, om e și el, dă-l încolo ! Se roagă... N-am tupeu de criminal. Degeaba. N-am sânge-n puță. Apropo : ce m-apasă vezica. Mă piș pe mine. Dacă mai stau mult aici, m-apucă și mila. Parcă văd că nu fac nimic... mâine iar iese ăla din morți și mă ceartă că nu l-am răzbunat. Hai, arde-l ! Pe când să-i dau gaură, ce văd ? Lângă el, pe pardoseala pietruită, o legătură de chei ; lucesc, le-aș recunoaște dintr-un milion, sunt cheițele unui Hamăr. Salut ! Eu nu mai omor pe nimeni, descurcați-vă cum puteți!

Vreau la mama, vreau să plâng la pieptul ei.

-Varianta lui „*supărat sunt iarăși, Doamne, supărat...*” (în limba engleză)

Mama e goală. Vine către mine cu brațele întinse, ochii închiși. Avea dreptate tata săracul, ce de pistruie are pe mânuțe. Eu mă feresc, ea deschide ochii. Am uitat, sunt cu sabia-n în mâini.

Mama(*speriată*) : Văleu.

Hamletule : Calm femeie, unde te crezi?

(*O liniștesc, sabia nu e pentru ea.*)

Mama(*în genunchi, e nebună*) : Hai, curmă odată suferința asta fără de sfârșit ! Acum, în ceasul acesta, poate să fie altceva mai bun pentru mine decât moartea ? Să se facă odată dimineață pe lumea cealaltă. Unde e tatăl tău? Vreau să-l îmbrățișez și să rămânem uniți pentru vecie.(*tușește*)

Hamletule(*de sus*) : Mă lași?

(*Dintr-o firdă iese stafia. A doua oară. Îmi face semne desperate să nu mă-ncred în vorbele ei de „ curvoane”. Cică ar trage de timp până apare regele în dormitor să-mi facă felul pe la spate.*)

Ridic „ninja” deasupra ei... Arătarea îmi face semne desperate să nu-i dau cep. „Bă, e mama ta ! ” Așa mă gândeam și eu. Ne trezim unul în brațele celuilalt, cutremurați de groază: zgomot de motoare turate la plin dinspre cartier : „Aha”... face umbra..., Ți-am zis? Ai ajuns în brațele curvoanei... Ți-am zis, ți-am zis ?” Ce mă seacă umbra asta : „Relaxează-te, spirite !? Ne-am speriat, futu-i...”

(*Mama mă privește năucă, eu nu înjur niciodată. Este băieți cărora le place să înjure când sunt singuri cu mama lor în dormitor. Mie, nu. Nu mai sunt stăpân pe mintea mea. Rușinat, mă dau încet către perete cu „ninja”-n mâini. Simt cum săbiuța - ascuțită brici, pătrunde în ceva moale, în spatele meu. O bufnitură în spatele plușului ce ascunde ieșirea secretă din dormitorul părinților. Sânge. Mama leșină, fantoma tatălui dă nedumerită din umeri și se cară. Cred că l-am străpuns pe rege...*)

Ei, na ! A fost simplu. Stătea ascuns după pluș gata să-mi ia gâtii, bulangiul. Mulțumit de mine, mă retrag să rad un „luxor” mic, și...somn. Mâine mă cunun. Sunt curios din mâinile cui am să primesc cheile de la Hamăr.

Toată noaptea dinaintea nunții m-am chinuit amarnic. Am visat că-l conduceam pe ultimul drum pe bunul meu părinte într-un cimitir în care toate cavourile aveau forma casei poporului. În față mergeau copiii de la fanfară cântând tare, tare de tot : „ un elefant/se legăna/pe o pânză de păianjen/și pentru că ea/nu se rupea/a mai chemat un elefant...doi elefanți...” Cel mai tare cânta preotul. Nu găseam groapa, ne învârteam prin cimitir de câteva ceasuri. Cântam „elefantul” pentru că nu mai aveam ce, repetasem toate marșurile de câteva ori. Ne pregăteam pentru „deșteaptă-te române”. Încă nu prea știam dacă ține sau nu. De asta, o vreme, ne-am învârtit în liniște.

Din sicriu se aude o sonerie de mobil. Telefonul tatălui meu adevărat, săracul. E căutat de furnizori. Tablă, cositor, cărbuni. Oprim mercedesul, desfacem capacul să fixăm aparatul pe „mute”. În locul tatălui meu adevărat, Ofilica goală. Avea căști uriașe pe urechi și tremura la maxim pe ritmurile melodiei, „A fi sau a nu fi”, cântată de trupa B.TON. Sare din

sicriu tocmai la volanul Hamărului vărului meu Laertu'(model mai vechi) ce venea blând în spatele nostru încărcat cu coroane, și sepune pe urmărit oamenii din procesiune pe aleile văruite, urlând ca o apucată : „a fi sau a nu fi/a fi sau a nu fi ! ”. Fugeau copiii din fanfară, călcau pe scule, se împiedeau de tromboane, trompete, se văita lumea...Ofilica, după ei : „A fi sau a nu fi/a fi sau a nu fi !”Nașul meu de botez(*unul dintre ei*) striga către preot de ce pisici n-a montat părintele semafoare-n cimitir, să-și mai fi tras sufletul.

Încet, încet, Ofilica pune pe toată lumea la pământ. Mai rămân eu, alerg, alerg... La o curbă, Hamărul îmi pierde urma și rămân singur. Ce bine. Dacă mai „făceam” o alee, muream. Dau de o groapă proaspăt săpată. Pe mormanul de pământ negru, doi băieți. Fumează și citesc. „Cioran, schimbarea la față a...” Iar Cioran, vere ? Mă apropii de unul dintre ei. Îl întreb al cui poate să fie mormântul . El îmi răspunde : „ cine-ntreabă, ăla e”. Nu pricep nimic - chiar nu pricep, nu glumesc. „Ce nu pricepi ? E al tău fraiere !” Apare Hamărul și mă izbește din plin. Cad în groapa adâncă. Ofilica claxonează la maxim. Băieții mă acoperă cu pământ. Urlă. Râd : „Ți-am zis că-i al tău ? Ți-am zis?”

Sar din somn speriat, trist... E demult ziuă. Trist sau speriat ?(*strănută*) Trist ! Alerg către geamul de la odaia Ofilicai.

Hamletule(*strig*) : Ofilica ! Ofilicaa!

(Ofilica nu răspunde.)

Hamletule(*o caut prin grădină*) : Ofilicaaaa !

(Ofilica nu răspunde.)

Hamletule(*cioc-cioc în ușa de la băiță*) : Scuze, vreau să știu dacă ești aici ! Nu-ți fă griji, nu intru.

(Ofilica nu răspunde. Caut telecomanda...)

Știri : „O noapte de pomină și o dimineață de coșmar pentru locuitorii unui cartier situat în inima orașului. Noaptea trecută, Hamletule, fiul reginei, a ucis cu ajutorul săbiuței din imagine un angajat al unei firme de specialitate venit să facă masaj mamei sale. Angajatul se afla în spatele unei perdele de pluș și își pregătea uleiurile și cremele necesare operațiunii de destindere, când fiul reginei l-a înjunghiat cu sânge rece. Din primele cercetări reiese se că între mamă și fiu a avut loc un puternic conflict de natură erotică. Astăzi, Hamletule urma să se căsătorească cu Ofilica, o frumoasă fată din clanul rival. Aceasta însă a dispărut fără urmă, iar fratele ei, Laertu' o caută fără sorți de izbândă, cel puțin până la această oră. Mai multe amănunte aflăm de la Cătălin Radu Tănase, aflat la fața locului. Bună ziua, Cătălin. Ești în direct :

Cătălin Radu Tănase : Bună ziua Andreea, bună ziua telespectatorilor noștri nu avem vești prea grozave. Să vedem cum s-a petrecut totul. Mă aflu în acest moment în imediata apropiere a locuinței regale, dacă puteți observa acest zid, e crăpat aici, și aici. Dincoace, crăpătura este mai adâncă, poate datorită trecerii nemiloase a timpului sau poate... cine știe din ce cauză. Acest pomișor trăia până mai ieri nestingherit, aici, lângă poartă. Dar de azi înainte, cu siguranță viața lui nu va mai fi ca înainte. Dacă ne uităm mai atent pe jos putem observa câteva frunzulițe căzute, una este galbenă, dar celelalte sunt încă verzi ! Se simt și striatții în profunzime pe scoarța nevinovatului arbust. Pe aici, pe această poartă, se presupune că intrau și ieșeau până mai ieri toți membrii familiei regale, la prânz, sau seara, unii au fost văzuți îndepărtându-se de casă, chiar de la orele dimineții. Nu știu câți dintre ei au avut bunăvoința să ocolească acest pomișor. Curtea este pavată cu piatră, rece la pipăit, încă nu sunt urme de sânge dar o să întâlnim și astfel de pete, puțin mai târziu, vă propun să observăm iarba...

Andreea : Cătălin...

Cătălin : Andreea...

...astă noapte în jurul orelor douăzeci și trei, Hamletule, a înjunghiat cu sânge rece un angajat al unei firme de specialitate, ce se pregătea să efectueze o ședință de masaj mamei prințului. Menționăm că această firmă deține și tehnici de combatere și îndepărtare a pistriurilor amplasați pe diferite părți ale corpului. Trebuie precizat faptul că înainte de-a intra pe domeniul regal angajatul firmei respective s-a frecat de acest pomișor fără să-i pese.

Tânărul, destul de supărat la acea oră din noapte, era în căutarea tatălui său, așa că a intrat și a ieșit de mai multe ori pe această poartă, de fiecare dată violentând acest arbust. Abia acum avem și imagini cu sânge, închis la culoare, încheșat... Când am sosit la fața locului, sângele era roșu, roșu aprins, pe ici, pe acolo, cu mici chegulețe pe care criminaliștii le vor analiza cu mult interes, desigur.

După cum v-am mai spus, Hamletule urma să se căsătorească azi cu Ofilica, însă fata a fost răpită de Horațiule, fratele vitreg a tânărului Hamletule, sosit în mare grabă, de dimineață tocmai din Germania unde își desăvârșea studiile superioare. Gurile rele spun că între cei doi exista o iubire adevărată. Cert este că, odată cu fata, Horațiule, a sustras și un automobil marca Hummer, darul de nuntă a regelui pentru cei doi. Aflând toate acestea, Laertu' fratele fetei a sosit în grabă la curtea regelui, însoțit de credincioși înarmați cu săbii ninja și cuțite, pentru a-i cere socoteală. Fiecare dintre acești malaci a trecut pe lângă micuțul copăcel, vă imaginați și singuri ce a urmat... Iată, stimați telespectatori, avem acum în premieră pentru dumneavoastră imagini în direct : ramura de aici este desprinsă cu brutalitate de trunchi și se clatină în bătaia vântului.

Se pare că Laertu' i-a cerut insistent regelui să plătească „rușinea” fetei, un obicei vechi practicat de toți membrii clanurilor în astfel de situații. Regele nu avea sau nu dorea să dea acești bani, în fine, cert este că, în jurul orei zece și șase – șapte, minute, Laertu' l-a înjunghiat fără să mai stea pe gânduri. Cel mai deschis la culoare, acesta, este sânge regal.

Apoi au silit-o pe regină să bea otravă și au înregistrat pe o casetă video toate zbaterele femeii, cu scopul de a vinde acesta imagini pe net și a recupera suma solicitată. Femeia a murit în jurul orei paisprezece și nouă minute. La plecare toți au trecut pe lângă pomul din imagine care este distrus în proporție de șizeci la sută, cu șanse rele de revenire...Se spune că în asemenea circumstanțe, arbuștii situați puțin mai departe de șosea sunt capabili de revenire, dacă primăvara și toamna, le-au fost administrate corect vitaminele necesare și au beneficiat de toaletare coronariană la timp. Câteva cuvinte despre iarbă...

Andreea : Mulțumim Cătălin...

Cătălin Radu Tănase : Andreea, doar o clipă vă mai rețin atenția...Din informațiile de ultimă oră, aflăm că autovehicolul marca Hummer, cu cei doi îndrăgostiți s-a răsturnat în apropierea unui râu, Ofilica fiind pescuită de localnicii care au văzut-o plutind deasupra apei. Ce mi se pare interesant de urmărit e faptul că nici până la această oră, principalul suspect, Hamletule, cel ce se face vinovat de izbucnirea acestui măcel în serie, nu a fost găsit. Am aflat din surse neoficiale că în ultimele zile dădea semne de rătăcire mintală fiind deseori zărit la spectacole de teatru, ba își convinsese și părinții să-l urmeze...Mi se șoptește în cască : acum o jumătate de oră, suspectul Laertu' s-a predat cu toată banda lui de malaci, însă, aflând că sora lui a murit într-un accident de mașină și-a curmat viața în arestul poliției cu ajutorul unei săbiuțe otrăvite, nedescoperită de agenți în timpul percheziției.

Cam atât, de aici, din apropierea reședinței regale, a transmis pentru voi, Cătălin Radu Tănase. Andreea, ai legătura !

Andreea : Mulțumim, acesta a fost Cătălin Radu Tănase, continuăm știrile...

Hamletule : E nasol când mama ta o ia razna. Pe bune. Nu știi ce să mă fac. E greu cu oamenii. Mi-e sete. Și somn. Oare cum e mai bine-acum? Să dorm sau să fiu mort ? De parcă aș fi trăit. N-am cunoscut femeia, n-am stat la volanul mașinii mele, n-am fost „afară”. N-am văzut nici măcar marea. Hamărul s-a făcut varză.(*plânge*) Bunico, nu pot să mai cânt. Nu mai am putere. Bunica mea, nu te supăra pe mine...

E mult răule aici. Așa m-am născut.(*se aude o sirenă a poliției care se apropie încet*)

Al cui e mormântul ăsta șefule ? Lasă, nu te preface că n-ai auzit. Cu tine vorbesc bre...„Cine întreabă, ăla e”. Ai uitat ?(*sirena se aude puțin mai tare*)Hai, odată cu mine ! „Cine întreabă ăla e, cine-ntreabă ăla e...” Nimeni nu vrea. Păcat. În doi, în trei, e mai ușor. Na'...(*strănută, de mai multe ori, sirena se aude tot mai tare, e pe-aproape*)

S-a răcorit ...!

